

EI SE OLE KUOLEMA

Taas syksyn lehdet varisevat,
liitelevät vankeudestaan vapauteen,
ovat iloisia saadessaan viimein
irroittaa, ei tarvitse enää kiinni pitää,
ei tiukkaan tarrata kiinni,
kun tuuli liikaa riepottaa.

Taas puut jäävät alastomiksi, paljajiksi,
häpeillen kumartuvat,
heiluttavat alakuloisesti,
jättävät hyvästejään.

Taas kerran luonto tekee kuolemaa,
kylmyydestä väristen,
kesän muisto mielessään, sateen piiskatessa,
tahtovat vain sulkea silmänsä – ja nukahtaa.

Suloiseen unohdukseen,
kuinka kesän lämmön, kukoistuksen,
ilon jälkeen, ollaan jälleen tässä,
haikeutta ja surua ilmentämässä.

Mutta ei se ole kuolema,
sillä kevät tulee jälleen,
kasvattaa pienet hiirenkorvat,
leskenlehdet, valkovuokot,
kutitittaa auringonsäteillään,

nauraa, täältä tullaan taas,
ei se ollut kuolema.

NYT SATOA NIITÄMME

Nyt niitämme sitä mitä olemme kylväneet,
välipitämättömyytemme satoa.
Nyt maksamme tehoyhteiskuntamme hintaa,
kallista tuntuu olevan,
ja minkä vuoksi?

Arvot maahan tallataan,
mitä toisista ihmisistä,
mitä Jumalasta,
jokainen on oman onnensa seppä.
Niin niin ja jokainen voi itse päättää
oikean ja väärän välisen eron,
ei siihen enää Jumalaa tarvita,
ja tähän se johtaa, tähän se johtaa.

Kyllä heitä tänä päivänä riittää,
särkyneitä, yksinäisiä, epätoivoisia,
odottivat vain aikaansa, odottivat,
josko joku joskus jossain huomaa,
heidän tuskansa, surunsa, vihansa.

Nyt maksamme hintaa,
korkeaa, kallista,
kun jo lapsetkin tappaa toisiaan.

ELÄMÄNI PÄIVÄT KULUVAT

Vaikeaa on ymmärtää
kuinka päivät katoavat nopeaan,
hetki vain,
eikä minua enää ole,
ja mitä sain aikaiseksi?
Sainko mitään?

Miten voisi oppia katsomaan
jokaista aamua uusin, tuorein silmin,
sillä päivä on uusi,
siksi minäkin olen
-uusi
ja jokaiselle päivälle
sen omat murheet

Niin helppoa on vaipua kuvitelmaan,
että päivät vain jatkavat virtaamistaan,
mutta minä en ole joki, enkä ikuinen,
aikani täällä ei ole loputon,
jokaisena aamuna
yksi päivä vähemmän.

KUKAAN EI

Mustanpuhuva taivas,
verinen pilvenriekale,
niin kuin ohut sydämesi.

Kukaan ei sinusta välitä

Samanlainen kaipaus,
suuri surunlintu siivillään,
ei anneta sen levätä

Kukaan ei sinua rakasta

Tulinen betonihelvetti
liekeissä ikuisesti,
ei anneta kärventävän tulen sammua

kukaan ei sinua halua

Surulliset soinnut vuoren huipulla,
laaksojen lumikinoksissa,
ei anneta kylmyyden lämmöksi vaihtua

Kukaan ei ota sinua syliin

Masentavat sanat
suuruuden jälkeen,
ei anneta iloksi muuttua

Kukaan ei tule ovesta sinua katsomaan

Ulos ikkunasta katsot ja mitä näet,
musta taivas, sade yö,
ei anneta sen päiväksi vaihtua

Kukaan ei muista sinunkin olevan olemassa

Sinusta jäi vain veri tummaan asfalttiin
muistuttamaan välinpitämättömydestämme,
ja ne luulivat sen olevan vain vitsi

Kukaan ei sinusta välittänyt

Muistelua, miten upea ihminen hän olikaan,
harmi, ettei sitä itse tiennyt

kukaan ei sitä sinulle kertonut

Yksin viimeisellä matkallaan,
niin kuin elämänsä oli

Kukaan ei sinua rakastanut

Odotti vuoden, odotti kaksi,
kyseli, eikä saanut vastausta,
katseli vain ikkunasta pimeään

kukaan ei tullut ovesta sinua katsomaan

kasvoilla rauhaisa ilme, on tuska sammunut,
viha kuihtunut, kaipaus kaikonnut.
Ja nyt ne sitten muistavat että sinäkin elit.

VÄRIPALETTI

Elämä.

Mitä se on?

Tuhansia värejä taiteilijan paletilla,
sekaisin, ilman järjestystä,
siitä sitten valitsemaan.

Jokainen maalaa oman taulunsa,
värejä kyllä riittää,
ei kannattaisi jäädä siihen
mustaan ja harmaaseen,
mutta kun se on niin helppoa,
aivan liian helppoa.

Miksi minä maalaan koko ajan
mustaa?
Paletilla on keltaistakin,
ja vihreää,
sinistäkin vaikka kuinka montaa sävyä,
mutta minä maalaan mustaa.

Tuhahdan,
roiskivat jatkuvasti paperiin
kuraa, musta ainoa väri joka sen peittää,
yritin tarttua pensseliin,
ja koettaa keltaista paperille roiskaista,
mutta tuli liian iloista.
Värejä, värejä on liikaa,
hämilläni katselen, pensselillä maalailen
mustaa, mustaa.

TUULESSA HUOJUVA PUU

Minä olen tyhjä,
olen yksinäinen puu,
minä heilun kylmässä tuulessa,
vain odottamassa.

Sisältä ontto,
joku pesänsä minuun rakentanut,
koputtelee, nakertelee sisältäpäin,
siitä tunnen tuskaa.

Minä olen tyhjä,
rakkaudesta vaille,
sanat kuulen,
vaan todeksi en elää voi.

Olen talven runtelema puu,
vihreää et oksiltani löydä,
vain moottorisahan väkivallan jäljet rungostani,
ei metsurikaan työtään loppuun tehnyt,
ei tappanut, satutti vain,
ja jätti sitten kuolleeksi eläväksi.

VELVOLLISUUS ON NIMENI

Tuuli hipaisee hellästi,
tunnen värähdyksen ihollani,
pimeys kahlitsee kevyesti,
tunnen painon niskassani.

Ole ystävällinen ja korrekti,
käyttäydythän siististi,
ja jos joku sylkeekin päällesi,
pyydä sinä anteeksi.

Kuulostelee muiden tunteita,
ja jos joku sanoo pahasti,
niele se niin kuin soturi,
älä vastaan väitä, älä sanoja takaisin heitä.

Velvollisuus on nimeni,
tukahdetut tunteet päämääräni,
ota vastaan neuvoni,
niin pääset nopeasti vaivastasi,
jota onnellisuudeksi kutsutaan.

Jos joku sanoo sinua typeräksi,
hymyile paljon ja nätisti,
unohda, otavastaan, unohda.

Velvollisuus on nimeni,
tarkoituksena tappaa tunteesi.

KAATOPAIKAN PRINSESSA

Minä olen romukasan prinsessa,
kaiken rumuuden keskellä itse edes vähän kaunis,
mutta en minä enempää ansaitse,
kuin juuri sen, kuninkaallisen yksinäisyyden.

Siellä korkealla,
kaatopaikan huipulla
minä vilkutan alas kadulla kulkijoille,
valkoisella nenäliinallani,
nyökytän armeliaasti päätäni,
ja ne nyökyttävät säälivästi takaisin.

Oman elämäni kaatopaikalla,
romuja täynnä sieluni syvyys
siivouspäivää ei tarvitse enää miettiä,
sillä eihän näitä muuallekaan voi kantaa.

Sieluni omat likakaivot,
hiljaiset ja kainot.

Kuulen torjuvat sanani,
näen surulliset silmäsi,
mutta olen liian kaukana,
et minua voi tavoittaa

Ei, en pääse alas,
mutta nousen korkeuksiin

ei, en pääse alas,
mutta laskeudun syvyyksiin

eikä ketään koskaan vastassa
kaatopaikan prinsessaa.

KAIKKI TARVITSEVAT

Kaikki tarvitsevat jonkun
- jota vihata
Kaikki tarvitsevat jonkun
- jota syyttää

ettei tarvitsisi katsoa itseään peilistä
ettei tarvitsisi syyttää itseään

MAAILMAN VALOT

Eksynyt maailman pyöriviin sirkuksiin,
värivaloihin,
tutustunut tiedon väärin saloihin,
vannonut väärää valaa.

*Pimeät metsät houkuttavat,
koska niissä laulavat niin kauniit linnut.*

On helppo eksyä kauniiseen valheeseen
on helppo työntää kätensä paskaan,
joka ruusunlehdiltä tuoksahtaa.

*Kauniit valheet houkuttavat,
koska niissä on niin suloinen maku*

Katson sammuneita valoja ympärilläni
ja mietin miksi niitä koskaan ihailin
ne tanssivat tulinuoran päällä,
eivätkä poltetta jaloissaan tunne,
ovat liian syvällä, ovat liian kaukana totuudesta.

*Tulinuorat houkuttavat,
koska eivät ne vielä polta*

Maaailman värit, maailman valot,
maailman sadat houkuttavat talot
siitä maailmasta mistä et ollut,
sinnekö sinä eksyit?

TÄSSÄ HILJAISUUDESSA

Seison kerrankin hiljaa
talvisen järven rannalla.
Kuuntelen hiljaisuutta,
aistin sen suuren sinfonian.

Talvinen yö kietoutuu ympärilleni
kuin turvallinen syli,
viileä tuuli puhaltaa kasvoilleni hennon punan
ja minä olen olemassa enemmän kuin koskaan ennen.

Tämä hetki,
lumi, jää, huojuvat puut,
todellisuus on tänään lämmin,
tässä pakkasessa, tässä jääkuningatarten maassa,
minun on lämmin.

Sillä ei ole muuta tarkoitusta,
kuin olla tässä,
hengittää raikasta ilmaa,
täyttää itseni luonnon hiljaisuudesta,
antaa merkityksettömille asioille suuria merkityksiä.

Astun hiljaa vielä hauraalle jäänpinnalle,
se risahtaa,
mutta jatkan vielä kappaleen matkaa.
Katse silmissä on nuoren vanhuksen
jalan askeleet painaa elämän taakkaa.

Maailmani on kaunis,
kun minun ei tarvitse yrittää olla
kaunis ketään varten

Maailma ympärilläni on vahva,
eikä minun tarvitse olla
vahva ketään varten.

Maailmani on niin täydellinen,
kun minun ei tarvitse yrittää olla
täydellinen ketään varten

Maailmani on taideteos, juuri nyt
saan olla ihan niin murtunut, rikki,
surullinen, epätoivoinen kuin olen,
ilman että tarvitsee
teeskennellä olevansa ehjä kenenkään vuoksi.

Tässä hetkessä,
tässä taianomaisessa omassa maailmassani
ei ole kuin tämä hiljaisuus
tämä kylmyys,
tämä lämpö.

VARJOTAITEILJA

Olen synkkämielinen varjotaiteilija,
haudatut unelmani kytevät
räjähdysalttiissa hiljaisuudessa,
myrkyllinen leikkiverini
olethan muistanut pukea totuuden
valeasuun.

Näytit portin jumalan luo,
ovela vihollinen,
kiero käärme,
revi rupeni auki,
niin saat vereni vuotamaan.

Vanhan minän itsemurha,
minäkö muka joskus sankarina?
Ilkeä pieni tarkastaja muistuttaa virheistäni päivin öin,
hellittämätön täydellisydentavoittelija kuiskailee minun sisälläni.

Kaivo täyttyy, eihän mikään unelma voi olla ilmainen
huomaan maksavani hintaa virheistäni,
ja kun on tullut aika maksaa
käärme on jo jatkanut matkaa,
en sitä vastuuseen enää saa.

HÄPEÄ

Häpeä olemassa oloasi,
ja niin häpesit
häpeät
edelleen.

ei sinusta koskaan mitään tule,
et pysty
mihinkään,
sinä et ole tarpeeksi hyvä
kenellekkään.

Näet ilkkuvat silmät
nyt kaikkien silmissä,
kuulet ilkkuvat sanat
nyt kaikkien huulilta,
vaikka kaikki olisivat täysin hiljaa,
vaikka kukaan ei katsoisi sinuun

huulillesi lavastettu jähmettynyt hymy,
naamiosi ikuinen,
ei haittaa, en välitä.

Häpeä,
sydämeen tatuoitu, ikuinen.

SIELUNI KUVA

Sieluni kuva,
tuulinen ja kova,
sieluni sana
myrskyinen ja luja
sieluni taulu
tummin värein maalattu,
vaikka maalarin värit olivat valkoiset

miten
siitä
voi
tulla
niin
musta?>

HARSO PEITTÄÄ AURINGON

Harmaanvalkoinen maailma,
täynnä pyörteisiä ajatuksia
Hermoratojen uudet suunnat
kivun tuntemukset aivan väärissä paikoissa.

Pienet hiljaiset sanat
joita ei kuule kuin ulkona riehuva myrskytuuli
nauru joka kaikuu käytävillä
- näillä ei ole tietoa pimeyden syvyydestä.

Ajattelitko että valo palaisi huomenna?
Että kesän tullessa näkisin taas auringon?
kun sieluani ei peittäisi musta harso
kun toivoani ei olisi elävältä haudattu.

Jos vielä kerran näkisin auringon,
jos vielä kerran tuntisin sen lämmittävän.

Minä olisin onnellinen, jos pystyisin
näkemään leskenlehdet valkovuokot,
heräävät hiirenkorvat niin kuin ne kerran näin.
Jos pystyisin näkemään kevään, kesän valon,
tuntemaan kesä-öiden taian.
jos en eläisi harson takana,
joka kaiken pimentää.

Minä olisin onnellinen
Jos vielä kerran.

SAATANAN APURI

Sinä näit tänään kadun kulmassa
pienen pojan ilman takkia,
pakkasta riitti jääksi asti,
sinä kävelit ohitse, kauemmaksi, sillä
ilma muuttui yhä mustemmaksi,
sisään kiiruhdit täyden ruokakassisi kanssa
--- ennenkuin alkaa sataa.

Sinä näit tänään uutisissa
silpoutuneen ruumiin,
lapsen kivusta vääristyneet kasvot,
naisen lohduton itku
käänsit kanavaa, ehkä jossain helpompaa.

Sinä kävelit tänään ohitse kadulla liukastuneen mummon,
kuinka surullista,
mutta pysähtykään ei oikein ehtisi,
jo kiire töihin, kotiin olisi,
ei aikaa ojentaa, kättä auttavaa.

Sinä hyväksyit tänään hiljaisesti oikeusmurhan
Sinä katsoit päältä kun saatana otti omiaan.

Sinä katsoit tänään koulutoverisi surullisia kasvoja.
Sinä katsoit kun muut potkivat, pilkkasivat
ja ajattelit: olenhan hyvä, en kiusaa muita
niin kuin *nuo muut*

Sinä tuomitsit tänään läheisesi,
juoppo mokoma,
ja tuokin tuommoinen työtön laiskuri,
hemmetin runkkari,
yksinkertainen kuppari,
- *onneksi minä en ole tuollainen*

Sinä olet tänään hyvä ihminen
olet maksanut osuutesi veroista,
olet laittanut kolikon kolehtiin
olet ostanut omatuntosi puhtaaksi
muistamalla sekunnin ajan lähimmäistäsi
mitä teit pienentääksesi lähimmäisesi hätää?

Etkö mitään?
Täytyy myöntää,
en ole tehnyt mitään minäkään

Rakkautta maailma kaipaa, epätsekkyttä jokaisen,
sillä kuka minä olen?
Kuka sinä olet ilman kaikkia muita?>

REMONTTI

rikkinäinen ihminen
-juuri peruskorjattu
eilen remontoitu,
mutta edelleen jotenkin rujo

seinät maalattu
sekä lattia kiillotettu,
kulissit on kunnossa,
tuska kaapissa piilossa

KATSON, NÄEN

Hän pysyttelee mieluiten varjoissa,
välttelee jokaisen katsetta,
on antanut itselleen nimiä,
jotka kaikki kuvaavat nimetöntä häpeää
sanatonta, sanatonta surua

Hiukset surullisilla silmillä,
kyyneleet poskilla,
kenenkään ei anna niitä nähdä, ei,
sillä hän itse on rakentanut vankilansa,
itse luonut häpeälleen kasvot,
itse.

Hän puki päälle naamionsa,
joka hymyili kiltisti,
jonka takana villisti itki,
häpeän taakka,
valtava ja liian suuri

Eikä kukaan koskaan todella häntä näe,
katsovat aina vain suoraan läpi, niin kuin aavetta kuultavaa

eikä kukaan koskaan todella häntä tunne
koska ketään ei voi tuntea, ellei toinen sydäntään itse raota,
eikä hän uskalla.

SELITTÄMÄTÖN

Kaihtimien välistä,
aurinko hieman pilkistää,
tuijotan ulos, maassa hieman lunta,
räystäät tippuvat,
kuin olisi jo kevät.

Räystäät itkevät,
niinkuin itkee minun sydämeni,
kaipuuta, kaipuuta,
jota en voi sanoin selittää.

Ikkunasta ulos,
jo kohta kaksi tuntia,
katse pysähtynyt lintuun,
joka turhaan yrittää löytää
pähkinää tyhjältä lintulaudalta,
pähkinät ovat loppu
aina ne ovat loppu.

SANOIHIN NE JÄÄ

Sanat
mitä merkitsevät,
merkitsevätkö mitään?
En usko, en tiedä.

Häilyvät, haihtuvat,
pilven riekaleet, niitä sanat.
Olen oppinut luottamaan enemmän
tekoihin, niihin, jotka näyttävät todeksi sanat,
tekoihin, jotka eivät vain puhu,
vaan huutavat julki totuuden.

Ei minua kukaan tunne, ei tiedä
mikä myrsky minussa.

Kyllä ne sanat on sanottu miljoonaan kertaan,
tuntemattomille kasvoille,
kuiskattu hiljaisiin sydämiin,
toivo, toivo, epätoivo,
ja jälleen muistan: Enhän minä ollut kukaan, missään.

Sanoihin ne jää,
sanat tuleen häviää,
mutta itse minä olen se,
joka itseni vieraaksi teen,
paikassa missä tahansa.

PITKÄ MATKA VAPAUTEEN

Pyristelet kahleissasi,
niitä rauhattomana kiskot,
vaan kahleesi eivät ole katkaistavissa,
eivät pois sahattavissa,
eivät avaimella avattavissa,

hankalaa on itseään
itsestänsä vapauttaa,
pakoon voi juosta mitä vaan,
mutta itseään ei pakoon pääse,
ei omaa sydäntään,
ei omia aaveitaan.

Taistella voi kaikkea ja kaikkia vastaan,
mutta kuinka taistella itseään vastaan,
miten oma vankilansa avata,
miten kahleensa katkaista,
miten itsensä voi itsestänsä irroittaa,

kun itse on pahin vihollisensa,
kun muut viholliset ovat jo aikaa sitten kadonneet.

Vapauteen on pitkä matka,
pidempi kuin elämä.

RAKKAUS

VANHAN MIEHEN RAKKAUS

Tarkkailen silmiä vanhan miehen,
kun hän katsoo sairaalan sängyssä
    makaavaa vaimoan,
    näen silmissä peitetyt kyyneleet,
    itkemättömät itkut,
tuskan, kun vaimo ei enää miestänsä muista.

Näen hiljaisen kysymyksen,
surun ja yksinäisyyden, kaipauksen,
    kuusikymmentä vuotta naimisissa
ja nyt on vaimo poissa, vaikka onkin tuossa.

Ei tiedä vaimo enää maailmasta,
ei vierellään seisovasta rakkaastaan,
    ei edes hänen tuskastaan.
    Mutta miehen pitää
vieressä jaksaa kantaa elämän raskasta taakkaa,
    vaikka itsekin jo väsynyt.

Miten yksinäinen ihminen voi olla,
    miten haavoilla,
    - pieni lintunen.
Kuinka paljon pitää jaksaa kantaa,
    kuinka paljon – ettei liikaa?

Miehen askeleet hidastuneet,
silmiin asettunut suru ja tuska,
    ei väisty enää milloinkaan,
    ei hetkeksikään jätä rauhaan.
Sydämessä korventaa kaipaus, itku,
hän kävelee sairaalan käytäviä, lannistuneena
    - yksin.

urhoollisesti nielee kyynelensä,
    kun eiväthän miehet itke.
Seurassa hän nauraa, mutta
sydämessä kaipaus jota muistoina kerrataan,
kaihoisalla äänellä, - jälleen kaikki on ennallaan.
    Muistoissa vain enää elää
kun nykyhetkellä ei enää mitään annettavaa.

Mutta rakkaus se jäi muistoihin
    sydämiin se tallentui,
ja vaimonsa sielun kun kerran taivaassa kohtaa,
    jälleen silmätkin ilosta hohtaa.

MATOINEN MARJA

Nuole tuskani sydämeni sokkeloista
ja näytä punaista kieltäsi,
miltä maistui?

Anteeksi maistuu suussasi
niin kovin kitkerältä,
punnerrat sen ulos,
ja minä näen silmissäsi
mittaamattoman avaruuden
mustat aukot.

Minä olen vadelma,
sinä minuun pesiytynyt loinen,
minut heitetään sivuun vuoksesi,
ehei, ei matoinen marja kelpaa,
teit minusta kelvottoman.

Kaivoit minuun käytäväsi
ja vaihdoit ehjään vadelmaan.

SINÄ SANOIT NIIN

Sinä sanoit minulle:
”Olen oikeassa, sinä väärässä,
sillä tunnen sinut paremmin kuin kukaan muu,
tunnen sinut paremmin kuin itse tunnet itsesi,
siksi, siksi rakkaani, olen henkinen opettajasi”

Enkä lainkaan ajatellut,
että olisit väärässä,
että oli ylimielistä väittää niin,
totuutesi kysellemättä hyväksyin,
astelitko elämäni jumalaksi,
Jumalani paikalle?

Rakkauttasi vannoit ikuiseksi,
sanasi jäivät sanoiksi vain,
sitten vedit maton alta,
kovin tuntui katalalta,
sanoit ettet koskaan voisi
seurustella kanssani,
voisit rakastaa minua, ja kaikkia niitä muita.

Ehkä se sopi älyllesi,
minun ahdasmielinen sydämeni ei sitä hyväksynyt,
eikä sinua jumalaksi
Jumalani paikalle.

KATSOT MINUUN

Katsot minuun ylimielisesti hymyillen,
voittoosi jälleen luottaen
ja minä taivun,
taivun katseesi alla.

Kuinka yksi katse voi
maailman saada radaltaan,
kuinka yksi katse
kaiken saavutetun murtumaan?

RAKASTUNUT UNELMAAN

Olen rakastunut.
Rakkauteni kohde on olemassa
- *vain mielessäni.*
Rakastun häneen aina uudestaan
yhä uusien kasvojen takana,
hän mahdollisesti on.

Minulle maailma on rakkaus
ja se uupuu minulta aina

Tiedän etten koskaan löydä mitä etsin,
mutta yhä jatkan,
kaikkien kasvojen takaa
minä etsin häntä.

mutta kaipaus ei ikinä täyty, ei pääty,
kaipaus ei ikinä lopu,
sillä häntä jota etsin,
ei ole olemassakaan

Hän täyttäisi tyhjyyteni,
hirviöitäni vastaan taistelisi ja ne voittaisi puolestani,
vahvuudellaan peittäisi heikkouteni,
jaksaisi olla puolestani vahva,
seistä silloin kun minä kaadun,
vahvoilla käsillään ylös nostaa ja kantaa.

Mutta en niin vahvaa miestä
ihmisten joukosta löydä,
en niin voimakasta miestä,
maailmasta tästä.
Kaikki ihmiset ovat
vahvuudessaankin niin heikkoja

Ja tiedän:
Vain Yksi on joka kipuni harteillaan kantaa,
vain Yksi taakkani harteiltani nostaa,
vain Yksi heikkouteni vahvuudeksi muuttaa
Vain Hän voi tuskani ymmärtää.

Vain Yksi on joka ihmisyyteni takaisin antaa,
nostaa ja kantaa,
voimansa antaa.

Häntä en löydä maan päältä,
Hänen valtakuntansa on taivaissa,
sieltä etsiä siis jatkossa voim vahvuutta,
sieltä etsin korjaajaa rikkinäisen sydämen.

OSAAN MINÄ NAAMIOITUA

Osaan minä naamioitua,
kelvatakseni sinulle,
osaan minä teeskennellä
olevani joku muu
osaan minä kaunistautua,
riittäökseni sinulle
osaan minä nykyään.

En minä mieli alastomana sinulle riitä,
eivät minun ajatukseni sinulle kelpaa,
sellaisenaan,
mutta osaan minä kauniiksi sanani pukea,
osaan silmäni oikeaan aikaan sulkea,
jotta sinulla olisi hyvä olla,
jotta sinulla olisi
sellainen nainen kuin halusit
- väliäkö sillä, mitä itse halusin.

Seison silmät kiinni mieleni reunalla,
enkä tiedä uskallanko pudota,
mustaa näyttää alhaalla olevan
tiedän sinun vielä valvovan.

Osaan minä naamioitua,
olen minä oppinut,
sinä olet sen minulle hyvin opettanut.

TEHOKAS OPETTAJA

Olit tehokas opettaja,
opetit, että itsestään ei saa paljon antaa,
että koskaan ei sydäntään toiselle paljastaa saa,
että piilossa on pidettävä omat heikkoudet,
haavojaan ei kenenkään kanssa jakaa saa,
sen erehdyksen kanssasi tein,
kerroin liikaa,
annoin liikaa,
luotin liikaa.

ja kun tuli eron aika,
sinä käytit
kaikkia heikkouksiani,
haavojani hyväksesi,
löit tikarin joka ikiseen arkaan kohtaan,
hieroit suolaa haavoihin,
nauraen sen teit,
tuijotit silmiini,
katsoit joka ikisen korttini,

ja nauroit kun näit
miten sattui.

KAIKEN AIKAA

Kaiken aikaa minä katsoin silmiisi,
joista loisti kylmyys,
kaiken aikaa minä odotin kosketustasi,
jota ei koskaan tullut,
kaiken aikaa minä surin, kun et halunnut rakastaa,
kaiken aikaa minä tiesin, ettet sinä enää osaa.

Surulliseltahan se tuntui
vaikka kurjaa oli yhdessä,
kurjemmalta tuntuu kuulla, ettet enää välitä

- vaikka tiesinhän minä,
- tiesinhän kaiken aikaa.

JOKA PÄIVÄ ODOTAN

Joka päivä minä odotan
koska sinä lausut ne kolme sanaa:

”Sinä et kelpaa”

joka päivä minä tarkkailen
koska katseesi kertoo sen,
että et enää rakasta.

Milloin näet kuinka mahdoton,
toivoton minä olen
ja että minua ei voi rakastaa.

Odotan koska sanot sen ääneen,
koska väistämätön tapahtuu.

Etkö sinä näe millainen minä olen?
Vai katsoiko joku muu minua
vääristyneiden lasien takaa,
enkä olekaan niin mahdoton?

Vaikeaa on oppia rakkauteen luottamaan enää uudestaan.

SINÄ

Sinä kiinnität katseeni,
sydämeni väärin asioihin,
Sinun äänesi,
Sinun eleesi,
sinun sanasi vangitsevat minut,
en saa sinua pois sydämestäni.

Miten turhauttavaa,
ajatukset kääntyvät aina sinuun,
vaikka kuinka sitä vastustan.
Muistan tumman katseesi,
jonka minuun naulitsit,
pilkallisen hymyn huulillasi,
kun tunteeni luit silmistäni.

kun kuljet ohitseni,
silmät hetkeksi suljen,
tunnen olemuksesi,
läsnäolosi ihollain
vaikka kulkisit ohi koskettamatta,
kaukaa
silti kosketukses tunnen ihollain.

Yritän kieltää, kiertää
sinä olet muita varten
-et minua,
toisia, - et minua.

MINÄ KESTÄN KYLLÄ

Missä on se piste,
johon ihmisen matka päättyy,
missä on se loppu,
josta ei enää ole jatkamista.

Mistä tietää voisin rakkauteni alun,
mistä kaiken lopun?
Arvaan,
että olet tekemässä loppua meistä,
arvaan, että sinä et enää taistele.

Näen sen katseestasi,
näen sen kaikesta sinussa.

Koen sen itsessäni,
- lopun,
näen sen mielessäni,
- tuhon.

Vetäydy kuoreesi
ja valita kipujasi

- Minä tiedän kyllä.

Peitä kasvosi
ja vedä naamari suojaksesi

- Minä myönnän kyllä.

Sano jo ne sanat
äläkä turhaan pelkää,
minä olen tottunut kipuun,
minä kestäen kyllä

- lyö jo sanoillasi,
- petä jo ajatuksissasi

Minä kestäen kyllä.

SIELUNVELJENI

Sinä olit jotakin
niin erilaista kun muut
sieluni veli.

Tanssimme samojen värien päällä,
sinisen, vihreän ja keltaisen,
yhtä hyvää, yhtä rakkautta,
yhtä kauneutta ja yhtä Jumalaa.

Kunnes tuli toinen jumalasi,
järki, ajatus, tiede, itsekkyyys,
tanssit niiden kanssa
lopetit tanssisi minun kanssani,
kauas ajauduit
kauan kesti unohtaa.

Kiistelyt kesti varmaan ikuisesti
jatkui vaan, ei yhteistä säveltä uudestaan
sama ihminen ja kuitenkin eri sydän
sama ihminen ja kuitenkin eri värit.

Muistatko yhteisen tanssimme?
Vapauden tunteen kun tanssimme avaruuden tuulissa,
muistatko ajatustemme yhteen kietoutuneet langat?
Ystävyiden jota ei minkään pitänyt särkeä
muistatko yhteisen sävelemme?

Äänet jotka kuulimme samoilla korvilla,
muistatko kauneuden?
Luonnon itkun, luonnon naurun, veneen, tähdet taivaan
muistatko keskustelumme?
Aluksi yhtenevät ajatukset, samat toiveet, unelmat
sitten kiivaat tappelut, ajatusten törmäilyt.

Ei et, sinä et
ei en, minä en
en pitkään aikaan muistanut

sinä et pitkään aikaan muistanut.

Autoit minua kysymään,
autoit omiin kysymyksiini vastaamaan,
ärsytit raivon partaalle ivallisilla huomautuksillasi
kysyit totuutta,
kerroit omasi, jota en hyväksynyt omakseni
kerroin omani, jota et hyväksynyt omaksesi
ärsytit minua kysymyksilläsi,
ärsytit minua vastauksillasi.
Ja minä ärsytin sinua.

Rumasti päättyi ystävyys
mikä niin tavattoman kauniina alkoi.

Silti opetit minua
Silti opetin sinua

OLET NIIN KAUKANA

Seisot vieressäni,
ja silti olet niin kovin kaukana,
käännät katseesi pois,
et suostu katsomaan minua,
olet niin etäällä minusta.

Vaikka seisot vierellä
et kättäsi ojenna kosketukseen
käänny hiljaa mieleni mereen
ja tuijotan tyrskyihin.

Välinpitämättömyytesi voisi rikkoa kallion,
minun sydämeni se ainakin murskaa,
vaikenemisesi, hiljaisuutesi.
Puhu minulle, sano mitä ajattelet,
huuda vaikka,
mutta älä ole noin hiljaa.

ANNA MINULLE AIKAA

Anna minulle aikaa
einen unohtaa,
anna minulle aikaa,
väsymykseni unella kadottaa,
anna minulle kätesi,
jotta kiinni voisin tarttua,
anna minulle luottamuksesi,
jotta parantua voisin haavoistani.

Jos sen teet,
sinua ikuisuuden lupaan rakastaa,
jos sen teet,
vierelläsi lupaan seisoa
niin kauan kuin kuolema
meidät erottaa.

Jos kärsivällisyytesi riittää,
lupaan sinulle kuun taivaalta
lahjoittaa,
- tai ainakin kaiken mihin yletän,
jos rakastat minua nyt,
kun olen liian särkynyt,
voidakseni sinua rakastaa,
lupaan rakastaa sinua
sitten kun sinä olet
väärään suuntaan harhaillut
ja tiesi kadottanut

SINÄ OLET

Tuntematon tunne
- ja järki jota en tahdo kuunnella
mutta sen mitä minä haluan kuulla,
sen sinä sanot - ja enemmän.

Vaarallinen kuiskaus
ja ne sanat jotka jätit sanomatta.

Olet kuin myrsky ylitseni pyyhkäissyt,
sinä olet pilvi,
sinä olet tuuli,
sinä olet kaikkea sitä
mitä ei voi saada kiinni ja vangita.

Maailman merien pauhu
ja satojen lintujen sirittävä nauru

saavuttamaton ulappa sinä olet,
merelle kun kerran erehtyy,
ei enää koskaan löydä maata,
sinä olet merirosvo joka eksyttää tieltä.

Hiekkaranta sinä olet,
sen sadat pienet hiekan jyvät
etäinen kauneus sinä olet
kun lähempää katsoo, olet jo tuuleen hävinnyt

Auringon nousu sinä olet,
kun juuri sitä ihailee, se jo liikaa kirkastuu
muuttuu liian häikäiseväksi,
ei voi enää katsoa.

Salainen luola sinä olet,
jota kukaan ei ole vielä löytänyt
nuotiota sisälläsi sytyttänyt.

Häilyvä taivaanranta sinä olet
mitä minä oikein koskaan ajattelin?

IKKUNA

Taivas on tyhjä,
sataa,
sylisi on kylmä,
harmaa.

Satuja ei ole,
enkä niihin enää usko,
taivas vuotaa
rikkinäinen hana.

Maailma on pimeä,
ilta hämärä,
pisarat mustissa ikkunoissa
muistuttavat niistä päivistä

kun vielä joku minua rakasti
kun vielä joku minua kosketti.

Tänään olen taas vähän vähemmän kun eilen.
Tänään olen taas vähän tyhjempi
vähän yksinäisempi
yritän uskotella itselleni että tämä riittää,
Että tätä on rakkaus
- Mutta minähän tiedän.

Ikkunasta ei tarvitse näkyä kuin yhdet kasvot,
oven takaa ei tarvitse kuulua kun yhdet askeleet
Ja niin minä hukun pohjattomaan.

Maailma on kaunis
kun se on tarpeeksi avara.

Minä ja minun haaveeni,
pohjaton kuilu,
unohtumaton, turha
minä en ole sinulle kukaan.

Olen sinulle öinen halaus
ystävä jota et tunne,
kaukainen ajatus
turva johon takerrut.

Mutta et sinä minua rakasta
tunnen sen kaikesta sinussa.

Ikkunasta näen,
ne heijastavat, - tiedäthän? >

OLET NIIN KAUNIS

Olet kaunis,
kun kasvosi ovat tuskan peittämät,
olet kaunis niin,

kun olet murtunut

olet niin täydellinen,
kyyneleesi ovat jalokiviä
olet kaunis kun itket,
tuskasi on täydellinen.

Rakastan ääntäsi,
niin syvä on tuskasi meri,
rakastan sinua kun itket,
älä hymyile, inhoan hymyäsi,

inhoan iloasi ja onnellisuuttasi.

Olet niin kaunis,
kun taas sain sinut itkemään,
olet niin täydellinen, murtuneena
elämän kivijalan alle.

Rakastan itkusi ääntä,
rakastan valtaani sinuun,
olet niin kaunis rakkaani, kun itket,
olet niin täydellinen.>

YKSI TUSKA

Sairas kuunvalo hohtaa ikkunaan
minä tuijotan sitä vihaisena,
toivon voivani pudottaa sen taivaalta,
poimia sen kuin kypsän,
jo hieman mädäntyneen omenan
ja heittää sen päin petollisia kasvoja.

Malttamaton viha,
petoksesta sinnyt
käärmeen puraisema omena
ja siitä huulille valunut myrkky.

Kaksikielinen paholainen,
vihan sanansaattaja,
aina valepuvussa,

petos syvempi vesiä,
luottamus jota ei enää ole.

Karhea kuitu vasten tuskasta parkuvaa sydäntäni
älä satuta enää,
älä viillä enempää haavoja,
sillä johan minä vuodan, etkö näe,

etkö itkuani kuule?

RAKASTIN

Rakkauden polttava vaatimus
Iholla se tuntui koskettamatta,
varpaissa asti pelkästä katseesta.

Kuinka yksi puhuttu sana voi merkitä niin paljon,
ja kuinka yksi katse voi polttaa ihon rakkuloille.

Ja kuten rakastin,
siten kärsin,
ja kuten kärsin,
sitä enemmän vain rakastin.

Ja sinä nauroit, kuulen yhä naurusi,
näen yhä valloittavan hymysi
Tunnen yhä hännäävän katseesi ihollani.

Eikä minulla ollut mitään
- ilman sinun huomiotasi.
Sinä olit taivas päällä kurjan maan,
Sinä olit haaveeni, unelmani, ainoani

Sinä olit pienen tytön haavekuva,
joka maailman tuulissa särkynyt jo sirpaleiksi
eikä rakkaudesta enää niin seesteistä kuvaa,
ei enää suuria tunteita katseista
maailma on ottanut omansa.

SANOJA

pimeys,
joka askel on epävarma
valkeus,
silmiin sattuu ja liikaa nään
sinä
rakastat ja vihaat minua
minä
vain pelkään sinua
katson
elämäni silmilläsi
näen
epävarman nuoren naisen
seison
jyrkänteellä tänäänkin
putoan
sitten kun on aika
irroitan
jo tänään elämäni ohuet langat
katoan
jo tänään sumuun tiheään
sinne
mistä et minua enää löydä
sillä
sinä vain satutat minua.

RAKKAUTESI MAKSOI LIIKAA

Myönnän, olin typerä,
kun luulin sitä vitsiksi,
kun kerroit,
että rakkautesi maksaa,
minä nauroin, hauska juttu.
Myöhemmin sain huomata, että
totta puhuit sittenkin,
hintaa oli kohtuuton.

En tiennyt että kaiken veisit.
Määräsit hinnan niin korkean,
että sitä kai ikuisesti maksan.

Pelasit kanssani ja sait maksusi,
häivy nyt pois elämästäni,
ja jätä minut maksamaan,
hintaa päivä päivältä korkeampaa.

Rakkautesi maksoi liikaa,
etkät antanut minulle mitään mahdollisuutta
olla maksamatta koko hintaa.

SYKSYINEN ILTA

Musta, pimeä yö, kylmä
järven pinta niin tyyni,
hiljaisuus, ja kynttilät pitkin rantaa,
kirkas tähtitaivas yllämme,
revontulet loimottaa, näyttää syksyä tulevaa
palelee, kun päällä on vain uikkarit

Kastelemme varpaat jäiseen veteen,
hiukan on pakko pulahtaa,
sitten nopeasti ylös,
ja takaisin saunaan

Sielä istumme vierekkäin,
mustassa, savuisessa saunassa
kynttilät valaisevat ikkunoilla,
pehmeä lämpö iholla

katsot ujosti silmiini,
kysyt mentäiskö kihloihin,
kyyneleet kihoaa silmiini: minä vastaan kyllä

mitään tämän kauniimpaa en kokenut ole koskaan

takaisin alle tähtitaivaan,
nauravan kuun alla suudellaan
mitä muuta onneen tarvitaan?

KANSSASI

Minä runoilen silloin kun
sydämeen sattuu,
silloin kun kipu liian kovaksi muuttuu,
ja on saatava purkaa se pois.

Minä runoilen silloin
kun tarvitsen lohdutusta kipuun viiltävään,
kun kaipaen hyväksyntää,
ja hyvää ystävää.

Sinun kanssasi
minun ei ole tarvinnut tarttua kynään,
ei turvautua sanoihin lohduttaviin,
ei kirjoittaa tuskaani pois.

Se kertokoon siitä tarpeeksi,
miten hyvä kanssasi on olla,
vaikka sateisia päiviä meilläkin on,
ne sateet rakkauteen kuuluu jokaiseen.

Sinä et koskaan tahallasi satuta,
et sanoillasi sivalla,
vaikka minä en ole lainkaan ehjä,
en vieläkään,

niin sen sinulle tahdon sanoa:
Minä rakastan sinua.

JUMALA

AINOA PUUTARHA

Kuinka olen saanut elämäni näin sekaisin?
Mitä minä näen, kun katson sydämeeni,
siihen ainoaan puutarhaan,
jota luulin jaksavani hoitaa?

Näen kuihtuneita kukkia,
rehottavia rikkaruohoja,
peltipurkkeja,
laiskuuden tuloksia.

Olen sotkenut kaiken,
hävinnyt kaiken.

Pelasin pokeria naamiaisten naamioilla
kadotin, hävisin.

Kaikki on nyt sekaisin,
kaikki hävinnyt,
unelmat jossain roskiksissa,
mistä minä olisin tiennyt,
että se vaatisi niin paljon?

Ei enää toivoa,
ei enää unelmaa,
ei enää,
ei minulla

Mutta jos annan kaiken rikki menneen
käsiin Taivaallisen Ylipuutarhurin,
osaako Hän kaiken korjata,
kasteleeko, lannoittaako kukkia,
kunnes jälleen kukkivat?
Kitkeekö rikkaruohot,
korjaako rikkinäiset purkit pois,
siivoaako puutarhan puolestani?

Tekisitkö Jeesus puolestani kaiken sen,
mihin itse pystynyt en?

ON TURVALLISTA

On turvallista tietää,
että vaikka joutuisin myrskyyn miten kovaan,
vaikka aallot olisivat
lähellä laivani hukuttaa,
Herra on silloin lähellä,
Hän voi tyynnyttää myrskyn
yhdellä sanallaan.
Yhdellä.

On turvallista jättää kaikki
- koko elämä –
Jumalan käsiin.
Koskaan ei eteen tule mitään,
missä Hän ei olisi lähellä,
pitämässä kädestä.

Jeesus tyynnytti myrskyn,
nuhteli aaltoja,
ja myrsky loppui yhteen käskyyn.
Myrsky lakkasi yhdestä Jeesuksen sanasta.
Yhdestä.

MAAILMA KAIPAA SINUA

Mikä tässä maailmassa,
meissä ihmisissä on vikana,
niin paljon toisiltamme vaaditaan,
ihminen ei ole enää arvokas vain siksi,
että on ihminen,
arvokas vain jos on jotenkin hyödyllinen.

Näemme vain sinne asti,
minne omat etumme yltävät,
vilpilliset sanat,
veteen pürretyt rajat.

Ja valhe ei ole valhe,
jos siitä ei jää kiinni.

Eikä mikään rikos ole rikos,
jos siitä ei tuomiota saa.

Yleinen mielipide määrittää
moraalille rajat
- ja se muuttuu joka hetki.

Ja seuraavaksi mittarina vain oma sydän,
joka käärmeen lailla pettää.

Kuinka tämä maailma kaipaakaan Sinua Jeesus,
vaikka se ei itse sitä tiedä!

Olemme niin ylimielisiä
kuvitellessamme hallitsevamme kaiken,
mutta yksi luonnonkatastrofi
osoittaa meille paikkamme,
että me emme pysty taistelemaan
sinun luomaasi luontoa vastaan,
emme pysty pakenemaan
Sinun kätesi voimaa.

Tämä maailma kaipaa sinua Jeesus,
vaikkei se sitä itse tiedä,
kaipaa opastustasi,
kaipaa neuvojasi,
rakkauttasi,
voimaasi.

LIIKAA ITSELLESI

Elät liikaa itsessäsi
ajatellen mitä itse olet
ja varsinkin mitä et ole

Olet liikaa itsekseksi
harmitellen mitä olet
ja varsinkin mitä et ole

Pelkosi sitoo sinut
näkymättömiin kahleisiin
niitä tempoa saat
vaikka loppuun asti,
mutta jollet usko,
ne eivät kirpoa,
jollet usko,
jääät vangiksi oman mielesi.

Sillä ei merkitse se
mitä sinä itse olet, missä onnistut,
missä lankeat,
missä kompastut,
vain se merkitsee,
missä Jeesus onnistui,
missä Hän kesti

ja miksi Hän sinut kutsui.

MIKSET JO TULE?

Minä katson kaikkea
harmaan surun verhon läpi,
katson auringon valaisemaa
puistoa, läpi tumman murheen lasin,
sydämessäni itkee,
koko maailma,
sen murheet ja surut,
sen sodat ja taistelut,
koko maailman kyyneleet.

Joskus mietin mikset
Jeesus jo tule takaisin,
mikset tule rauhaa jo tuomaan,
lasten kyyneleitä pyyhkimään,
pahuutemme kirousta poistamaan?

Sitä päivää jo odotan,
kun tulet takaisin,
kun tuot rauhan, oikeuden,
kun tuot rakkauden ja siunauksen,
niin ettei kenenkään omasi
tarvitse enää koskaan itkeä.

MAAILMAN RAKKAUS

Ihmiset kaipaavat, kaipaavat sitä suurta rakkautta,
jota ei koskaan tule, tai ehkä tuli,
mutta johan se meni, ja uusikin voisi jo löytyä
kun intohimo katosi, niin rakkauskin ikkunasta lenteli,
koskaan, koskaan ei sitä oikeaa rakkautta löydy,
ei sitä, joka sydämen saa palamaan

Näetkö Herra sydämiimme,
näetkö Jeesus, sen kaipauksen?
Näetkö eksyneemme,
huomaatko petetyn rakkauden?
Ota syliin koko maailma!
Hala meidän tuskamme pois!
Ota syliin koko maailma,
rakasta murheemme pois!

Voi, niin sinä kerran teet!
Halaat, syleilet niitä jotka luoksesi
tuo särkyneen sydämen,
korjaat, korjaat jokaisen,
joka luoksesi tulee itkien >

PIENI MINÄ

Kuka minä olen?
Minkä arvoinen?
Makaan rähmälläni,
edessä Kuninkaan,
en jaksa edes kättäni kohottaa,
suu hengittää polttavaa hiekkaa,
mutten voi kasvojani kohottaa

Olen väärä,
nurinkurinen,
elämä on ylösalaisin,
sotkeutunut seitteihin

Pieni minä,
Suuri Sinä,
kohota minut,
kun en itse jaksa,
pelasta minut,
kun en itse pysty.

*Auta minua Kuninkaitten kuningas,
Auta minua kun buudan sinua!*

Ei toivo tule lähelle uskoa,
ei luottamusta vierelläni näy,
ei sydämeni tuska näy taulusta,
ei kuulu runosta kaipaus,

pieni langennut,
ryvettynyt lammas,
- se minä olen

En näe valoa,
en tunnelin tällä puolella,
en tunne sanoja,
en kaivossani täällä alhaalla

Totuuden tuoja,
ainoa joka voit auttaa,
ainoa joka tikkaat alas kaivooni saat,
ainoa jonka käsi tarpeeksi pitkä pelastamaan!

Pieni minä,
Suuri Sinä,
kohota minut,
kun en itse jaksa,
pelasta minut,

kun en itse pysty.

*Auta minua Kuninkaitten kuningas,
Auta minua kun huudan sinua!*

ANNA JOTAKIN

Anna jotakin joka veisi pois tämän tyhjyyden
tarkoitus, merkitys,
anna jotakin joka veisi pois tämän kylmyyden
jotakin joka täyttäisi sydämen ikävän,

vie perille sille tielle joka rauhaan, onneen vie,
anna kätesi, vie pois pimeästä, valoon,
sinne missä näen oikean tien,
sinne missä ei tarvitse joka askelta haparoida,
miettiä onko väärällä tiellä

anna jotakin joka veisi pois tämän tyhjyyden,
en sitä kestä,
tämä hiljaisuus minussa.

Olen niin väsynyt
olemaan kokoajan niin väsynyt

olen kuin tyhjä maljakko joka
kokoajan odottaa kukkiaan,
jotta voisi täyttää merkityksensä,
tarkoituksensa jota varten tehty,
mitä merkitystä tyhjällä maljakolla,
ei sitä tyhjäksi ole luotu,
ei sillä tyhjänä mitään tee,
hyödytön ilman kukkia.

anna jotakin joka veisi pois tämän tyhjyyden,
merkitys, tarkoitus,
anna jotakin joka veisi pois tämän kylmyyden,
en sitä kestä, en tyhjyyttä itsessäni.

HÄN MUISTAA MEIDÄT TOMUKSI

Laki tappaa, niin sanotaan,
sillä laki kova on ja ihmiselle mahdoton.

Minne hävisi armo itseä kohtaan ja muita?

Miten muistaa totuus tuo
millä päästä Luojansa luo:
Jeesus teki jo kaiken mitä tarvittiin,
Jeesus meni ristille ja vapauden osti
orjuudesta synnin, kuoleman,
orjuudesta syyllisyyden saatanan.

Ei syyllisyydessä enää elää vois,
kun on jo kaiken saanut anteeksi
mitä anteeksi saatavaa ois
tiedän sen, nyt ymmärrän sen:

*Herra muistaa meidät
tomuksi*

*Hän muistaa meidät
tomuksi*

KERRO MINULLE

Kerro minulle,
millä sinä itseäsi lohdutat,
tämän maailman pahuuden keskellä,
millä sinä hoidat särkynyttä sydäntäsi,
minkä taakse sinä peität tuskasi,
minkä sinä otat kilveksesi
jaksaksesi kaiken

Kerro minulle
onko sinulla kova kuori,
jonka panssareiden läpi et ketään päästä,
koska olet saanut kärsiä jo tarpeeksi,
koska et halua juoda enää enempää
maailman vihan maljasta,
koska olet kyllästynyt
valheisiin.

Kerro minulle
miten sinä hoidat haavojasi,
miten rauhoitat sydämesi tuskaa,
kuinka jaksat eteenpäin jatkaa,
mikä on sinun kilpesi
maailmaa vastaan
ettei liikaa

Kerro minulle
oletko koskaan kuullut parantajasta,
Hänestä joka sorrettua puolustaa,
Hänestä joka sitoo haavat,
parantaa vammat,
ja sitten
antaa uuden elämän

Kerro minulle,
oletko kuullut Jeesuksesta,
oletko antanut hänen sydäntäsi koskettaa,
sillä Hän yksin voi parantaa,
sellaisetkin haavat,
jotka muuten ikuisesti vuotavat,
antaisitko, antaisitko
hänen sinutkin parantaa?

ETHÄN KOSKAAN IRTI PÄÄSTÄ?

Ethän koskaan irti päästä,
ethän milloinkaan anna minun kadota tämän maailman syliin
voi Herra, anna minun läheisyyttänsä janota,
ja sinun hyvyytesi uskoa,
niin että voimassasi kulkea saan,
ja pystyn ikuisesti luottamaan

älä koskaan hylkää, älä minua jätä,
vaikka minä olen kuin säikähtänyt lapsi,
vaikka minä olen kuin pakeneva karitsa,
ja vaikka minä olen mieleltäni musta,
ja ajatuksiltani syntinen,
armahdathan minua,
ethän koskaan hylkää?
Opastathan kaikki tieni,
ethän anna harhaan kulkea?

Pidä kiinni,
pidä lujempaa,
älä putoamaan päästä,
älä laske lankeemaan!

pidä vahvasti kiinni,
paina syliisi, vasten sydäntäsi,
jotta muistaisin tuskasi,
jotta muistaisin kipusi, häpeäsi,
jonka lävitse kävit vuokseni,
Jeesus, tahdon sinua rakastaa,
Ethän päästä mua putoamaan?

MIELUUMMIN OLEN

Herra, olen mielummin
vaikka kapinen rakki
taivaan ovien sisäpuolella,
kuin arvostettu rikas valtias
taivaan ovien ulkopuolella

Mieluummin itken onnettomana
Jeesus, sun jalkojesi juurella,
kun iloitsen kaukana sinusta

Mieluummin olen Lasarus kuin rikas mies,
Lasaruksella enemmän on rikkautta,
kuin rikas mies voi toivoa
on Lasaruksella sydämen kultaa – uskoa.

Mieluummin ihmiset saavat minut torjua,
kuin että taivaan ovilla
Sinä Jeesus minulle sanoisit:
”Mene pois, en sinua tunne”,
en mitään kauheampaa,
voisi kuvitellakaan.

SYNTINEN NAINEN

Jalkapuussa häpeää tuo kasvoton,
onneton nainen, itkee, häpeää ja katuu,
omaa heikkouttaan ja muiden

miten rikki,
miten rikki,
miljoonat pienet sirpaleet
- kerää nyt siitä itsellesi elämä
sormet verillä liimaa,
mutta ei siitä ehjää –
kyynel silmät
kaikki kipu –ei kenellekään

katsojien iva, pilkka,
”Jos et ehjäksi saa, et saa vapauttasikaan”

ei jaksa
ei jaksa
kipuansa kantaa
murheensa jos antaa
jonkun vahvemman käsiin vois
siinä taivas, siinä lepo ois

mutta kuka kivun, häpeän kantaa tahtois
puolestaan: ”sellainen nainen, sellainen synti,
sellainen häpeä”

mutta mitä sinä teit, onneton?
eivät virheistäsi toiset maksa,
ne itse joudut kantamaan,
hammasta purren, kyynelien niellen, häpeäsi peitellen,
ruumiissasi kannat sen,
kivun tuskan, kyynelen,

nöyry, nöyry, nöyry,
mutta miten enää alemmas päätä painaa voit,
kun tomussa jo muutenkin kasvoillasi oot?
häpeän liekit, leima otsallasi
syllinen, syllinen, syllinen
ja tiedät itsekkin sen

taivaasta tuli leimahtaa,
väkijoukon hajottaa,

vierelläsi seisoo
Jeesus,
kertoo ilosanoman,
Hän kertoo, että hän kantoi, hän jo häpeäsi maksoi,
hän lunasti ja nyt sinä olet vapaa,
maksoi takuumaksun,
olet vapaa lähtemään,
hän sirpaleesi käteen kerää,
hetkessä ne kokoaa.

Hän ehjän astian mukaasi antaa
ja niin sinun häpeäsi kannettu on,
niin sinun velkasi maksettu on
katseen kohottaa
saat suureen vapahtajaan,
kyynel silmin,
mutta ei enää häpeän, vaan onnen,
ilon, toivon, kiitollisuuden kyöneleet

Rakastan

KIITOS

Taas sain nousta uuteen aamuun
taas uuteen päivään syksyiseen,
taas saan haistaa raikkaan tuulen,
tuntea ihollani virkistävät sadepisarat

Saan iltaa odottaa,
iltaa jolloin kynttilät voin sytyttää,
kuunnella sateen ropinaa,
takkatulen lämmössä
ikkunalaseihin hämärä piirtyy,
oon turvassa täällä kotonain.

Kiitollisuus kasvaa ilolauluksi sydämessäin,
ylistys puhkeaa itsestään,
kuinka Herra olet minua siunannut,
kuinka johtanut elämäni,
kuinka vastannut rukouksiini,
tavoin joita en arvannut.

Sinä olet siunannut,
niin monin tavoin siunannut,
minä en ole kiittänyt,
niin monin tavoin kiittämättä jättänyt,
olen keskittynyt aina siihen mitä puuttuu,
mutta tänään tahdon kiittää,
tahdon laulaa kiitosta Herralleni sydämeni ilosta!

Tahdon sinua Herra rakastaa,
siks tahdon tahtoa toteuttaa,
en lain alla, ei,
vaan rakkautesi takia,
sen rakkauden, jonka kirjoitit sydämeeni,
agapee - tahdon samalla tavalla rakastaa,
tahdon kaiken rakkautesi myös kaikkien muiden sydämeen,
tahdon Sinun rakkautesi Jeesus,
kaikkeen maailmaan tiedoksi viedä,
sillä ei mikään, mikään rakkauttasi voita,
ei mikään, mikään sinun tuntemistasi voita!

Arvokkain helmi oot sä Jeesus,
arvokkain aarre ihmisen,
susta luopua en tahdo koskaan,
en tuskissa, vaikeuksissa, en vaikeiden
päivienkään aikana,
sillä tiedän, olet kokoajan rinnalla,
vierellä kulkemassa,

ei mitään rakkaampaa, ei mitään arvokkaampaa,
kun käsi kädessä Jeesuksen!